

чество баталионъ и на послѣдне време бѣхъ прикомандированъ при учебния баталионъ. «Помнѣ! помнѣ! Че ти ли си тоя, който си бивалъ на Сахалинъ?» — Така точно Ваше Височество! — «Че ти си, братъ, и въ Сърбия билъ! Добре, добре, радвамъ се, върви си съ богомъ, азъ за тебе съмъ чувалъ!» свърши Великия Князь, и сетѣ се обърна съ запитвания къмъ казашкия подполковникъ, който бѣше около мене, дошелъ отъ отряда на полковника Орлова; послѣдния си измѣиналъ аванпостовитѣ отъ татакъ Габрово, при полетѣ на балкана. Подполковника увѣряваше, че освѣнъ незначителни партии черкеси и баши-бозуци, други турци се не виждатъ.

«Струковъ!» викна Великия Князь; отъ близкия шатъръ излѣзе Струковъ, вървешкомъ ми подаде ржка и ме посвѣтѣ да бързамъ слѣдъ начальника на щаба: «Инѣкъ нѣма и да го видишъ, той е отъ сутрѣнѣта до вѣчерята заетъ!».

Азъ отидохъ къмъ кулата слѣдъ генерала Непокоинчинский. Генерала не ме накара дълго да чѣкамъ, той ме срѣсна твърдѣ любезно и ми предложи да достигамъ опълчението само при сгоденъ случай. «На, ето днесъ трѣбва послѣдната дружина, вий съ нея и трѣгнете, защото самичакъ да пътувате е опасно!» Азъ поблагодарихъ и се простихъ.

Всичко това добро, едно само незнаеше началника на щаба, че азъ нѣмамъ нито коне, нито самари, слѣдователно да трѣгна днесъ изъ Търново съ дружината азъ рѣшително неможехъ. Незнаеше той, разумѣва се, и това, че азъ стигнахъ до Търново на средствата на славянския комитетъ и че поне пари за въ пътъ нѣмамъ. Оставаше едно средство: да моля за тая цѣль да ми отпуснатъ пари отъ полеви щабъ; на това се азъ за сега и спрѣхъ.

Веднага слѣдъ връщанieto си дома взехъ да съставя необходимитѣ рапорти, а останалото време отъ деня прекарахъ въ семейството на Панайота, дѣто се запознахъ съ шурия му — твърдѣ не глупавъ и образованъ момъкъ; той владѣе доста добръ руския языкъ, и за това не му бѣше трудно да се обяснява съ мене. Той билъ на послѣдне вре